

Адамовата колиба бѣ до едно бистро поточе, изградена отъ прѣти, покрита съ мѣхъ и папратъ и съ нѣколко стаички.

Рано сутринята Ева стана, измете кѣщата и двора и почна да мие, реши и изпрѣмѣня дѣчурлигата. Ама нали бѣха повечко, па и немирни, тя се позабави. Адамъ пѣкъ подклаждаше пещъта, въ която се печеше питка хлѣбъ.

По едно-врѣме на полянката се зададе, вървещъ полека, едъръ високъ бѣлобрадъ старецъ, съ високо чело и съ патерица въ рѣка.

Това бѣше дѣдо Господъ.

Ева се смая! Затюхка се, че дѣдо Господъ ще свари дѣцата ѝ неуредени. Тя каза на изпрѣмѣненитъ:

— Дѣца, ха по-скоро влѣзте въ тази стая!

Дѣцата се размърдаха. Прѣмѣненитѣ влѣзоха въ стаята, а другитѣ, рошави и нечисти, Ева наблѣска въ вѣгларилицата. Тия се налѣпиха по пролукитѣ да гледатъ, що ще става вънъ.

Дѣдо Господъ бутна плетената отъ прѣти вратня и влѣзе въ двора.

Адамъ и Ева припнаха та го посрѣщнаха, поклониха му се до земя, цѣлунаха му рѣка и го въведоха въ уредената стая.

Дѣда Господа гостиха съ медъ и млѣко и съ прѣсна питка.

Той пакъ пита за много работи Адама и Ева, които, скрѣстили рѣцѣ, се бѣха умѣдрили право до стѣнната и едвамъ смѣха да погледнатъ Господевето свѣтозарно лице. Ева се не стѣрпѣ и се извини, че не могла по-скоро да втаса.

— Хайде, рече най-сетнѣ дѣдо Господъ, доведете дѣчицата да ги видя и благословя.

Адамъ привика изъ съсѣдната стая прѣмѣненитѣ дѣца.

Тѣ се струпаха да цѣлуватъ рѣка на дѣда Господа, а той, веселъ, засмѣнъ, едно поглади по руса главица,